uhkus seggas Jukko meelt,
Jukko Saksik sures náljas! —

5. Pöllohiir ja liñnahiir.

Liñnahiir olli patserimisse peal allewis pöllo hirega kokkosanud, útles: „Tulle minnoga uhke liñna maiasse ellama, mis sa seal kuhhela al ellad nago tont, et sind kegi ei nä egga kule.“

Läksid. — Said seäna maiasse. — Oh neid kallid asjo, mis seal kambris sua.

Korraga kok wöttab ukse lahti. Keik liñna-hired omma öppind tutwa aukude sisse, waene mahirekenne hüppas möda walget seina püsti ülles. Kok luaga partsi pähhä: hädda pärrast peasis öue.

Teised hired keik järrele, hüüdsid tagga: „Kus sa jooksed, hul loom! Tulle taggasi, kül meie öppetame sind targaks, et sa keik meie hire-augud pead árratundma.“

Pöllohiir wasto: „Jummalaga, jubba minna sain targaks sest ühhest luahobist pähhä, lähhen agga jälle omma Male ellama, teisi kelama, et naad mitte ka hullust peast liñna ei jookse.“

6. Tark hiir.

Hirekenne tulli hommiko warra ommast august wälja, näggi lökso üllesseatud ollewa, útles: „Oh teie rummalad innimessed! Tahhate meid sellega petta! Eks ma tea, mis need kolm pupulgakest tähhendawad, kus teiliskiwwi pool wilto peale seatud: ja ühhe pulga külles tük praetud pekki. Ei minna sedda sealt ei wötta, muido tulleb kiwwi kohhe mahha, nago mo wanna täddi leidis sellega mullo äkkilisse surma. Lass' se kingitük seisko seal kas wiimse päwani, kül minno pärrast.“

Korjas möda pörrandat mönne leiwarasokesse. Korraga jäi mötlema: „Egga ma kül pekki ei hakka söma, ni tark ollen ma ammogi: agga ma nusutan sedda nattokest, kas ta wanna wöi wärske.